

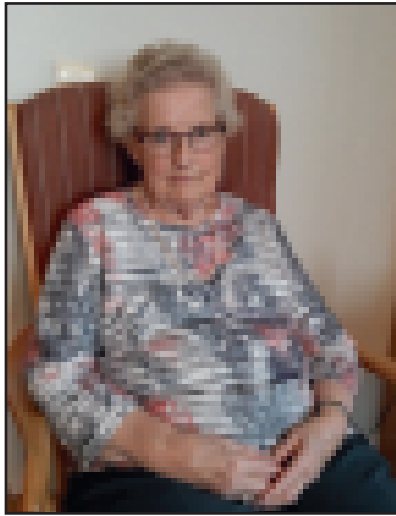
Marianne Svensson -

Samtal med en av våra äldre

Mörkret och kylan tränger sig på men den kommer snart ge vika för förväntandets tända ljus. Jag skall träffa *Marianne Svensson* för en pratstund och jag har hennes kaffebröd från hennes 85 års firande i färskt minne. När man har uppnått en sådan aktningsvärd ålder så har man också redan fyllt många sidor i livets bok. Jag ser fram emot gott kaffebröd och att få ta del av några av hennes minnen. Marianne börjar sin berättelse.

Barn och ungdomsåren

För 85 år sedan såg jag dagens ljus på *Södertälje BB*. Oj så liten och ynkelig jag var. Jag föddes sju veckor för tidigt och vägde två kilo. Jag låg i kuvös första veckan men skickades sedan direkt hem från denna varma trygga miljö till en kall säng i *Nykvarn*. Jag blev väldigt förkyld och eftersom kängurumodellen inte var uppfunnen så lindades jag in i fetvadd, vilket gjorde att jag överlevde trots oron. När jag var 6 år gammal flyttade vi till Smålands *Taberg*, utanför Jönköping. Jag började skolan i Taberg. Skolgången var ganska tuff, då min lärare från klass 3 var ganska sträng. Han kunde inte förstå varför inte jag kunde lära mig stava och läsa flytande. Pappa pratade med honom och sa att jag troligtvis var ordblind, som det hette på den tiden. På alla uppsatser som jag fick tillbaka stod det: bra innehåll men usel stavning. Han noterade alltid hur många stavfel som fanns. Jag var glad när jag fick sluta skolan.

Senare gick jag två år på *Mullsjö folkhögskola*. Där var det roligt att gå. Lärarna såg till innehållet och inte till stavningen, dessutom hade jag mognat en del så det gick bättre att ta åt sig kunskapen.

Familj och arbete

På folkhögskolan träffade jag *Alvar* och vi började sällskapa, vilket så småningom ledde till bröllop och familjebildning. Efter bröllopet flyttade vi till *Lammhult* ett par år och sedan till *Fredriksdal*, utanför Nässjö och sedan till *Reftele*. Jag har alltid tyckt att det är viktigt att tillhöra den församling som finns på orten, för att hela familjen skall kunna vara aktiv. I Småland tillhörde många församlingar *Svenska Alliansmissionen*. Så var det i *Reftele* där jag var scoutledare och två år som kårchef. Från Reftele gick flyttlasset 1969 till *Västerhaninge*, då Alvar lämnade sitt gamla liv som han brukade säga, som skogvaktare och yrkeslärare. Han började istället med folkbildning på *Frikyrkliga studieförbundet (FS)*. Han höll kurser, föredrag och skrev artiklar. Året efter vår yngste son *Svante* börjat skolan började jag på FS Stockholmsavdelning, som kontorist på deltid. Jag hade hand om administrationen av studiecirkel och kulturprogram, samt rapportering till Skolöverstyrelsen. Efter ett par år blev jag förflyttad till Stockholmsdistriktet och fick då rycka in om det blev fel eller fattades folk på någon av distriktets sex avdelningar. På FS arbetade jag i drygt 28 år då det sedan var tid för pension. Det har varit intressant men ibland krävande.

- att sträva som Guds lilla piga

Församlingen

I Västerhaninge gick vi med i missionsförsamlingen. Efter ett par år slogs baptistförsamlingen ihop med missionsförsamlingen och bildade en frikyrkoförsamling. Samtidigt planerades det också att bygga en ny, mer ändamålsenlig kyrka. Det gamla missionshuset *Elimsborg* brändes ner och en ny kyrka, *Lidakyrkan* uppstod på samma tomt. Den invigdes i september 1979.

För att få folk att hitta till kyrkan anordnade vi många **utställningar** av olika slag med egna och lokala förmågor i början av 80-talet till exempel *Vårt dagliga bröd*, konsthantverk, akvareller, klädsömnad, keramik med mera. Dessa utställningar var ofta välbesökta.

I församlingens tjänst

I kyrkan har jag jobbat mycket med vår- och höstbasarer, olika lotterier, bakning, utställningar med mera. Jag upplivade en tynande syförening när jag kom dit, men den lades ner så småningom för att vi istället började med pensionärsträffar på onsdagar, *Onsdagsträffarna*, med ett omväxlande program.

I många församlingar har medlemsantalet minskat de senaste åren, så även i *Lidakyrkan*, därför har pastorn på senare år varit deltidsanställd. Hon kunde inte alltid delta i de planerade andaktsstunderna på äldreboendet *Parkvillan*. Då skickade hon mig tillsammans med organisten. Roligt men krävande.

Kom till Upplands Väsby

Efter 36 år i Västerhaninge tyckte vi att det var dags att flytta från radhuset till en lägenhet som var mindre att sköta. Den lägenheten hittade vi i Upplands Väsby.

Vi ville också ha närheten till Svante och hans familj.

I församlingen har jag trivts väldigt bra. Den är livgivande, glädjefull och omhändertagande och har varit till stort stöd när jag blev ensam. *Tisdagsträffarna* har jag försökt jobba med så gott jag kunnat.

”De har varit väldigt omtyckta och värdefulla”, inflikar jag.

”Ja”, fortsätter Marianne, *”jag har nog hållit på i 10 år med aktiviteten och antalet besökare har bara ökat”*. Marianne får den där glimten i ögonen som jag kommer ihåg från en gratulationsfest för några damer i församlingen som vi hade. Hon klädde då spontant ut sig till reporter och kom in med mikrofon i handen, för *Seniortidningen*. Hon gick runt bland jubilarerna och ställde roliga frågor till åhörarnas förtjusning. En annan mycket omtyckt aktivitet som Marianne var en del av har varit *Trekaffe i sommartid*, också väldigt välbesökt

Kungens lilla piga

Marianne avslutar vårt samtal med ett skolminne. I folkskolan hade vi en julfest till vilken föräldrarna inbjöds. Vi skulle bjuda på ett omväxlande program med sång, musik, uppläsning, lekar med mera. En flicka skulle sjunga *”Kungens lilla piga”* och jag blev utsedd att spela pigan. Hon fick sjunga sakta så jag hann med så mycket som möjligt av bestyren. Det blev väldigt lyckat.

Vår himmelska konungs lilla piga har jag försökt vara hela livet. Många praktiska saker har jag gjort men också mötesledning och andaktsstunder för både barn och äldre. *Guds lilla piga* vill jag fortsätta att vara så länge jag kan.

Monica Tiger